

Иван Вазов

Назад

Често моят скитен ум
в миналото ми се връща –
тоя дълг в живота друм,
извървян, и го обгръща,

де в цветя щастлив газих
(тръните му се забравят),
де фърчах, страдах, любих,
в бурите не търсях завет;

де богатий си запас
харчах весело, тревожно
и във речника си аз
нямах дума „невъзможно“.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5080>]